

Un estiu - Francesc Parcerisas

Cinc anys després de *La primavera a Pequín*, Francesc Parcerisas (Barcelona, 1944) acaba de publicar el seu segon dietari, que correspon a l'estiu de 2014. En aquesta ocasió, el to no és el de l'estranyament sinó el de la familiaritat. Hi descriu sensacions, records, reflexions, que se superposen d'una manera desordenada i harmoniosa: estival.

Conegut sobretot com a poeta i traductor, Parcerisas ha treballat com a professor universitari i director editorial, i ha exercit càrrecs a la Institució de les Lletres Catalanes. Ara ens deixa el testimoni literaturitzat de l'estiu abans de complir setanta anys, en què constata malalties i morts d'amics, així com la decadència de la mare, però també hi celebra plaers senzills com una amanida d'escarola i ceba o una remullada matinal en el mar de la infantesa. El to general és bonhomíós, excepte algun moment rondinaire; entremig de tanta civilització, sobta un anticlericalisme rampellut, poc matisat.

Els historiadors del futur certificaran que, durant unes poques generacions, els treballadors d'aquest planeta van gaudir d'una jubilació retribuïda, des d'on talaiar present i passat, reflexionar sobre l'evolució de la universitat o de la joventut, o bé aturar-se en un poema de Gil de Biedma, un conte de Puixkin, un paràgraf de Gombrich. En poques línies passem d'aquells anys en què els homes se subjectaven els mitjons amb lligacames a deixar constància del primer xerric de cigala de l'estiu. Parcerisas excel·leix a l'hora de donar veu a plaers –senzills i complexos– i estats d'ànim, les *Coses petites* (així es titula un seu poemari) a les quals només accedim en l'oci mantingut i després d'un llarg conreu de la sensibilitat.

No hi ha res ni massa trivial ni massa transcendent per a aquest dietari, on no resulta fàcil diferenciar la contemplació de la reflexió, o la reflexió de l'escriptura: és el que escrivim, el que queda. *Un estiu* comença amb les fogueres de Sant Joan i acaba amb la correspondència amb un amic malalt –que mentre el llegim torna a ser viu. Aquest recull de proses és com un plat de cireres per degustar després d'una migdiada a l'ombra, quan dubtem entre capbussar-nos sota les onades o buscar la veritat en les formes d'un pi castigat per una llevantada.